

*Skiriama šeimai,
su kuria mus sieja kraujo ryšys, ir tai, kurią pasirenkame patys*

PIRMA DALIS

Liudininkas

„Kas gali paliudyti?“

Briano Hollando, Lamonto Dozier, Eddie Hollando daina

„Can I Get a Witness?“

PROLOGAS

Ne vieną šimtmetį dvaras stovėjo ant aukštos dantytos uolos, skalaujamos bangų mūšos. Svilinant vasaros karščiams, košiant žvarbiems žiemos vėjams, skleidžiantis pavasario žiedams, mirštant rudenio lapams, jis tvirtai stovėjo ant uolėto Meino kranto.

Dvaro akmeninės sienos, jo tviskantys langai matė, kaip gimta ir miršta šeimynykščiai, liudijo jų triumfą ir tragedijas. Ant nublizgintų grindų čia liejosi kraujas ir ašaros; už kiekvieno kampo šešėliuose tūnojo daugybė paslapčių.

Dvaras prisiminė viską.

Per visą šį laiką iš jo bokštelių, nuo apžvalgos aikštelės ant stogo, nuo pylimo už didingų paradinių durų daugybė akių žvelgė žemyn, į Pulo įlankos miestelį.

Ir iki šiol daugybė akių ten žvelgia.

Nuo tos akimirkos, kai 1794 metais buvo atvertos didingosios durys, dvaro koridoriais vaikščiojo Pulų šeimos nariai. Jie kopė plačiais ištaigingais laiptais, žvalgėsi pro langus ir svajėjo. Kai kuriems iš jų čia teko išgyventi košmarus.

Kai kurių košmarai vis dar nesibaigė.

Nužudyta nuotaka, pirmoji iš septynių pasmerktųjų, nežinojo, kad buvo prakeikta. Ir tas prakeiksmas, kilęs iš pavydžios raganos įtūžio, amžiams liko dvare, Pulų šeimoje perduodamas iš kartos į kartą.

Kartu su pražudytųjų nuotakų, po dvaro labirintus klajojo daug sielų. Jos buvo kadaise čia gyvenusių žmonių. Sielos ir toliau šiuose namuose kurstė židinius, klojo lovas, ruošė valgi ir triūsė prie įvairių ūkio darbų.

Kitos, anuomet čia džiaugsmingai kėlusios taures žmonių, šokusių pokylių salėje ar ant rankų supusių verkiantį mažylį sielos naktimis dvare ir toliau kėlė taures, šoko bei sūpavo kūdikį.

Daugybėje kambarių bėgo laikas, skambėjo muzika, tikėtojo laikrodžiai, girgždėjo grindys, ir dvaras laukė dar vienos Pulų kartos.

Laukė, kol atsiras šeimos palikuonis, kuriam pavyks tą praeiksmą nutraukti.

Praėjus daugiau nei dviem šimtams metų nuo tada, kai pasidabinusią vestuvine suknele čia nužudė Astridą Grandvil Pul ir šiuos namus praeikusi žudikė sau galą pasidarė puolusi nuo uolų į vandenyno gelmes, pro didingas paradines duris į dvarą įžengė dar viena Pulų šeimos atstovė.

Sielos kurį laiką ją stebėjo, laukė, kol apspras ir pasijus lyg namie. Kol ims regėti savo — o gal visgi jų — sapnus.

Laukė, kol įžengs į labirintą, kur skamba muzika, valandas muša laikrodžiai ir girgžda grindys. Kol pereis veidrodį ir nusikels į praeitį.

Ant veidrodžio rėmo išraižyti plėšrūs padarai tarsi gyvi šiepia nasrus, urzgia ir rangosi. O veidrodžio stiklas atveria duris į pasaulį, skirtą tik jai ir dar vienam iš Pulų giminės.

Susikibę rankomis, jie drauge žengia pro tas duris.

Ir staiga patys virsta vaiduokliais.

PIRMAS SKYRIUS

Ką tik dusliai tolimoje aidėjusi muzika dabar skambiai liejosi salėje. Kitapus veidrodžio kaipmat išryškėjo blausios spalvos ir kontūrai.

Sonja stipriai suspaudė Oveno — pusbrolio, kurio prieš kelis mėnesius net nepažinojo, — delną. Šiltą ir neabejotinai tikrą.

Baldai nebuvo uždangstyti paklodėmis, aplink juos sukosi daugybė žmonių. Moterys aukštai sukeltais plaukais, ilgomis suknelėmis ir vyrai tamsiais puošniais kostiumais šoko, juokėsi, gurkšnojo vyną. Pokylių salėje kvepėjo gėlėmis, kurių čia tiek daug buvo! Ir gardžiai dvelkė kvepalais. Orkestras grojo smagią, energingą melodiją.

Net skambant muzikai Sonja išgirdo, kaip linksmai juokiasi kažkokia moteris. Ir pastebėjo, kaip su partnere šokių aikštelėje besisukančio juodaplaukio smilkiniais teka prakaito lašeliai.

Sonjos širdis daužėsi garsiau už būgnus.

Merginos ranka suvirpėjo, ir Ovenas tvirčiau ją suspaudė. Ir atsainiai, lyg nieko ypatingo nebūtų nutikę, tarė:

— Kaip velniškai keista.

Nesusitvardžiusi Sonja nusikvatojo.

— Tai va. Nors jau esu buvusi kitapus veidrodžio, pirmą kartą čia patekau nemiegodama. Atrodo, kad visa tai regiu sapne. Bet juk dabar nesapnuoju.

— Ne. — Ovenas apžiūrėjo menę. — Žinau, kur mes. Pokylių salėje. Gal nutuoki, kokie čia laikai?

— 1916 metai. Skaičiau Dvyno aprašytą Pulų šeimos istoriją ir ne kartą peržiūrėjau iliustracijas, todėl net neabejoju, kad tai Lisbetos Pul vestuvių puota.

Kažkoks vyriškis, akivaizdžiai padauginęs džino, svirduliuodamas perėjo tiesiai per Sonją.

— O Dieve.

— Keisčiau ir būti negali. — Susiraukęs Ovenas atsisuko ir atidžiai nužvelgė savo žaliomis, kiek šviesesnėmis nei Sonjos, Pulų giminėje paveldimomis akimis. — Tau viskas gerai?

Sonja iš lėto linktelėjo.

— Šiame laike ir šioje erdvėje, ar kas čia, velniai rautų, yra, mes svetimi. Jie mūsų nemato ir nejaučia. Bent jau dauguma. Jos čia nėra.

— Ko?

— Hesteros Dobs. Tos beširdės raganos. Jos čia nėra, dar ne laikas.

— Nepamiršk, kad ji jau daugiau kaip šimtą metų mirusi.

— Galbūt mums pavyks ją sutramdyti. Kadangi tai ne sumautas sapnas, galbūt atsidūrėme šiame laike, kad ją nugalėtume. Šiandien Lisbeta mirs nuo trylikos vorų, kurie sulįs po suknele, įkandimų. Jei mums pavyktų...

— Kas? Nuplėšti jai drabužius?

— Nežinau. Turime ko nors imtis. Kur ji? Kur, po velnių, Lisė? Ovenas mostelėjo ranka.

— Kitoje menės pusėje? Aš aukštesnis, galiu pasižvalgyti. Esu matęs jos portretų, be to, turbūt tik Lisbeta čia vilki vestuvinę suknelę. Jis parodė Sonjai moterį kairėje.

— Taip! Tai ji.

Sonjai patraukus link Lisbetos, salėje besisukančios poros judėjo kiaurai per ją. Nuo vienu nukrėtė lyg elektra ar pataikius žaibui, nuo kitų iki kaulų smegenų stingdė ledinis šaltis.

— Jausmas toks, lyg brisčiau per purvą, — sumurmėjo Ovenas, irzliai persibraukęs ranka per susivėlusius rudus plaukus. — Arba per kokį sumautą slankųjį smėlį.

— Suprantu. Ir man taip buvo. Pamečiau ją iš akių. Kiek čia žmonių... Ar tu ją matai?

— Tiesiog eik pirmyn. Ji mūsų dešinėje. Šoka. Ji... Po galais!

— Kas? Kas nutiko? Aš...

Pro šokėjus, besisukančius ant parketo, tą vaizdą išvydo ir Sonja. Siaubingą šoką ir skausmą jauname mielame veide.

O tada pasigirdo klyksmas.

— Mes pavėlavome, — nerimavo per minią braudamasi Sonja. — Jei nebegalime jos išgelbėti, privalome sutrukdyti raganai Dobs pasičiupti Lisbetos vestuvinį žiedą. Jai reikia visų septynių žiedų. Turime ją aplenkti.

Kai Lisbeta susmuko sutuoktinio glėbyje, Sonja pajuto, kaip staiga menėje atvėso.

Hestera Dobs, spinduliuodama savo nuožmiu grožiu, pagiežos kupinu žvilgsniu, kone sklendė per pokylių salę. Jos banguojantys juodi plaukai, artėjant prie mirštančios nuotakos, vilnijo tarsi draikomi nematomo vėjo.

Įtūžusi Sonja sušuko:

— Stok! Palik ją ramybėje, kale tu.

Dobs staiga pasuko galvą. Akimirką, vos vieną akimirką jos akyse Sonja išvydo nuostabą, ir piktų veidu nuslinko baimės šešėlis.

O tada to nematomo vėjo banga smogė Sonjai, lyg užsimojus ledo kumščiu. Paleidusi Oveno ranką, ji nuskriejo atbula, kiaurai per visus artyn pripuolusius svečius.

Skaudžiai kritus ant grindų, Sonjai apsvaigo galva. Iš paskutiniųjų stengdamasi atgauti kvapą ir atsistoti, ji netikėtai pamatė per grindis artyn ropojantį vorą, didesnę net už jos delną.

Jis tikras, toptelėjo Sonjai. Kažkodėl jis buvo tikras ir kažkodėl atsirado būtent dabar.

Salėje pasigirdo riksmas ir raudos, visai šalia trypė kojos, o Sonja mėgino atsistoti, norėdama pasprukti.

Ji matė, kaip klastingai žėri raudonos voro akys, taikantis jai įkąsti.

Likus vos porai centimetrų nuo jos basos pėdos, Ovenas vorą užmynė batu. Išgirdus, kaip tas padaras sutreškėjo, Sonjos vos nesupykino.

— Stokis, — pusbrolis ištiesė jai ranką. — Eime!

— Ar spėjai paimti žiedą? Ar jau turi?

— Neradau, nebėra ir pačios nuotakos. Dingtam.

Už rankos nusitempęs Sonją per menėje kilusį sąmyšį, Ovenas stumtelėjo ją pro veidrodžio stiklą ir pats liuoktelėjo iš paskos.

Sonja puolė tiesiai Trėjui į rankas. Jis tvirtai ją suspaudė glėbyje, o visi trys šunys sutūpė šalia.

— Laikau tave. Jėzau, visa sustirusi.

— Ten taip atšalo, — kalendama dantimis paaiškino ji.

— Ar tu sužeista? — Glostydamas jai nugarą, Trėjus klausiamai pažvelgė į Oveną. — Ar jums abiem viskas gerai?

— Sonja nuskriejo oru ir dribo ant nugaros kaip ir tu, išmestas iš Aukšinio kambario.

— Man viskas gerai. Tik truputį susitrenkiau. — Prisiglaudusi prie Trėjaus, jausdamasi dėkinga už šilumą, Sonja pažvelgė į Klėją. — Ten buvo Lisbeta Pul. Mums nepavyko jos išgelbėti.

— Eime žemyn. — Klėja paglostė Sonjai plaukus. — Greičiau leiskimės žemyn.

— Man reikia išgerti, — pareiškė Ovenas. Pamatęs, kaip jo mišrūnas šuo Džounsas ėmė smalsiai uostyti jo batą, pridūrė: — Ir persiauti.

— Kas ten? — paklausė Klėja.

— Nuodingo voro žarnos.

— Nusiauk! Negalima nuodingo voro žarnų nešioti po visus namus.

— Aha, ir pats taip pagalvojau.

Kleopatra Fabares, Sonjos geriausia draugė ir kambariokė, ėmėsi iniciatyvos.

— Trėjau, veskis Sonją žemyn, į virtuvę. Mums visiems reikia išgerti. O tu tučtuojau nusiauk tuos šlykščius batus, — ji dar kartą paliepė Ovenui. — Palik juos čia, kol rasime, į ką juos įdėti.

— Gerai jau, gerai.

— Mes tuoj jus pasivysim. Įpilkite mums abiem viskio. Po dvi-
gubą porciją.

Ovenui pasilenkus nusiauti batų, Klėja staiga giliai įkvėpė ir
vėl jį išgąsdino.

— Veidrodžio nebėra. Tiesiog pradingo.

Ovenas atsisuko.

— Velniai rautų.

— Nusiauk tuos sumautus batus, — pakartojo ji, — ir leiski-
mės, po galais, žemyn. Ten judu su Sonja papasakosite viską nuo
pradžią, nuo pat tos akimirkos, kai abu pradingote tame prakeik-
tame veidrodyje.

— Pirmiausia viskis.

Nors Sonjos pavardė Maktaviš ir priminė škotišką, viskio ji
niekada nemėgo, bet šįvakar nusprendė padaryti išimtį. Vis dar
jausdamasi sukręsta, ji leidosi Trėjaus vedama laiptais iš pokylių
menės, koridoriais žemyn per visą namą, jam pakeliui uždegant vi-
sas šviesas.

— Nieko nepamenu iki tos akimirkos, kai atsidūriau priešais
veidrodį.

Sonja rankomis persibraukė per plaukus, gailėjosi, kad nesusi-
rišo, galiausiai nusprendė nesukti dėl to galvos.

— Nepamenu, kaip išlipau iš lovos ar užlipau laiptais. Keista,
kad tu ten buvai.

— Klėja paskambino.

— Klėja paskambino, — pakartojo ji.

Klėja jau dešimtmetį buvo jos artimiausia bičiulė. Ji nesudve-
jojusi persikraustė kartu su Sonja į dvarą, nors žinojo, kad jis pra-
keiktas, kad čia vaidenasi ir dar siautėja pamišusi numirėlė ragana.

Sonjai netgi atrodė, kad pavojai Klėjos ne tik neatbaidė, atvirks-
čiai — padėjo lengviau apsispręsti. Kita vertus, nereikėtų pamiršti,
kad Klėjos kreolė močiutė buvo pasiskelbusi esanti geroji ragana.

Lydimi šunų Mukio ir Jodos, kartu su Trėjumi nusileido į pir-
mą aukštą.

Laiptų apačioje Sonja stabtelėjusi pažvelgė į Astridos Grandvil Pul — pirmosios nuotakos, tragiško likimo gražuolės balta suknele — portretą.

— Viskas prasidėjo nuo jos. Viskas, kas dabar vyksta, prasidėjo jos vestuvių dieną 1806 metais, kai ją nužudžiusi Hestera Dobs nuo piršto nutraukė vestuvinį žiedą.

— Ir visa tai užbaigti privalau aš.

Sonja pažvelgė į Trėjų, į jo gilius mėlynas akis, kuriomis jau išmoko tikėti.

— Tu atvykai. Klėja paskambino, ir tu atvykai. Trečią valandą ryto.

— O kaip kitaip.

— Bet... juk buvai su kliente ligoninėje. — Sonja vėl susigraudino. — Vargšė moteris. Jos vyras — buvęs vyras — ją užpuolė. O vaikai...

— Jiems viskas gerai. — Trėjus stengėsi kalbėti kuo ramiau. Sonja vis dar atrodė siaubingai išblyškusi. — Jiems bus viskas gerai, nesijaudink.

— Tu buvai sunerimęs. Ir toks piktas. Iš balso supratai, kai paskambinai.

— Dabar ji su savo mama ir seserimi. — Apsukęs Sonją, Trėjus ją nusivedė link virtuvės. — Jį sulaikė policija, o ji kartu su savo šeima. Vaikai irgi su ja.

— O tu pasirūpinsi viskuo kitu, nes toks jau esi. Tu ne tik advokatas. Nuoširdžiai rūpiniesi kitais. — Sonja priglaudė galvą jam prie peties. — Jaučiuosi keistai.

— Tikrai? Neįsivaizduoju kodėl.

Virtuvėje įjungęs šviesą, Trėjus pamatė, kad židinyš uždegtas ne tik virtuvėje, bet ir didžiajame valgomajame.

Iškart pasidarė šilčiau. Šiuose namuose Sonja rūpinosi ne tik Trėjus.

Palydėjęs prie stalo, padėjo jai atsisėsti.

— Ar nori vyno? Arbatos? Vandens?

— Viskio. — Sonja atsiduso.

Trėjus prisiminė, kaip vos prieš kelias valandas Ovenas viskio pasiūlė jam, kad atsipalaiduotų, ir savo nerimu, pykčiu bei liūdesiu pasidalintų su draugu.

— Ko gero, tokią naktį tik viskis ir tinka.

Židinyje spragsint malkoms, pagaliau sušilusi Sonja stebėjo, kaip Trėjus padalijo skanėstų aplink besisukinėjantiems šunims ir vieną atidėjo Oveno Džounsui, o paskui nuėjo į atsargų podėlį. Jis atrodė toks atsipalaidavęs, toks pasitikintis savimi, vilkėdamas džinsus ir flanelinius marškinius.

Kaip ir tą dieną, kai jiedu pirmąkart susitiko, kai jis aprodė dvarą, o ji sutrikusi skendėjo mintyse. Trečios kartos aukštaūgis advokatas juodais plaukais, giliomis mėlynomis akimis.

Sonją sužavėjo jo, regis, begalinė kantrybė.

Apie šį dvarą jis žinojo ne mažiau nei ji — gal net daugiau. Jis jau daug metų klajojo po šiuos kambarius ir koridorius, nuo vaikystės čia buvo laukiamas dėdės, kurį Sonja net neįtarė turinti. Dėdė buvo jos tėčio dvynys, nuo brolio atskirtas dar kūdikystėje — kone muilo operos vertas scenarijus.

Bet juk tam pačiam veidrodžiui padedant jie buvo susitikę, tiesa? Broliai dvyniai. Ir vaikystėje, ir vėliau suaugę. Abu buvo dailininkai, abu tokie panašūs. Klėja tai vadino ypatingu dvynių ryšiu.

Vienas brolis tapo Endriumi Maktavišu iš Bostono, mylinčių tėvų sūnumi, mylimu žmonos vyru, mylimos ir mylinčios dukros tėvu. Po mirties visi jo gedėjo ir širdyje brangino prisiminimus.

O kitas, pavarde Pulas, užaugo Pulo įlankoje, kur paveldėjo klestintį šeimos verslą ir apsigyveno dvare kaip sūnus moters, kuri iš tiesų buvo jo teta, vien tik dėl šaltakraujės matriarchės, Patricijos Pul, užgaidos.

Visa tai prisiminus, Sonjai suspaudė širdį, mintys susijaukė. Delnais užsidengusi veidą, ji stengėsi kvėpuoti lėtai, kad nusiramintų.

Kai Trėjus sugrįžo iš podėlio, nešinas buteliu ir taurėmis, telefonas jo kišenėje užgrojo „Prašau, nesijaudink“*.

Kimiai nusijuokusi, Sonja nuleido rankas.

— Dobilė kaip visada taikli. Regis, mano devyniolikmetės močiutės šmėkla bando pakelti nuotaiką.

Trėjus pastatė butelį.

— Ir kaip jai sekasi?

— Ko gero, neblogai. — Kai Joda priekines letenas užkėlė šeimininkei ant kelių, ji paglostė šuniukui galvą. — O štai ir kompanija, — pridūrė išvydusi, kaip aplenkęs Klėją su Ovenu į virtuvę įbėgo vienakis Džounsas.

— Pakeliui užsukome į tavo kambarį paimti megztinio, gal tau vis dar šalta.

— Man jau geriau, ačiū. — Paėmusi megztinį, Sonja suspaudė Klėjai ranką. — Labai ačiū už pagalbą. Ir už tai, kad paskambinai Trėjui su Ovenu.

Klėjos telefonas staiga užgrojo Dionos Varvik dainą „Tam ir reikalingi draugai“**.

— Visiška tiesa. — Atsisėdusi Klėja pažvelgė į Oveną. — Pavaišink gėrimu, jūreivi.

Ovenas visiems į taures dosniai šliūkstelėjo viskio.

— Už tai, kad mes čia, — pakėlė taurę jis. — Būtent čia ir darbar. Po velnių, šiuo metu nenorėčiau būti niekur kitur.

— Tikrai taip, — pritarė Sonja ir pakėlusi taurę gurkstelėjo, o paskui krūptelėjo.

— Gerai. Viskas gerai. Noriu, kad žinotumėte, kas nutiko, bet gal galime pradėti nuo pradžių? Neįsivaizduoju, kaip atsidūriau pokylių menėje, bet tu juk buvai su manimi, Klėja. Ar aš tave pažadinau?

— Ne. Bet pažadino kažkas kitas. — Klėja iš lėto gurkstelėjo ir nurijusi gėrimo susimąščiusi patylėjo. — Išgirdau, kaip laikrodismušė trečią, paskui pasigirdo fortepijono melodija ir kažkas tarsis iš

* *Grand Funk Railroad* „Please Don't Worry“.

** *Dionne Warwick* „That's What Friends Are For“.

skausmo pravirko. Na, žinote, — nužvelgusi visą kompaniją, Klėja pasitaisė kupetą garbanotų plaukų, — įprasta dvaro programa nakties metu. Ketinau tiesiog apsiversti ant kito šono ir vėl užmigti, staiga... Kažkas mane palietė. Mano petį, — patikslino ji, parodydama ranka. — Ir tas kažkas ištare tavo vardą. Sonja, tiesiog Sonja, bet iš balso supratau, kad kažkas negerai.

— Ištare mano vardą?

— Taip. Įjungusi šviesą, pamaniau, kad gal susapnavau, bet nerimas niekur nedingo, todėl atsikėliau ir ketinau užsukti į tavo kambarį, o tada pamačiau tave iš ten išeinančią pro duris. Ėjai miegodama, gal panirusi į kokį transą, ar kaip ten tą būseną, po galais, reikėtų vadinti. Nubėgau atgal pasiimti telefono, o tada, jau sekdamas tau iš paskos, paskambinau Trėjui.

Klėja pasisuko į Trėjų.

— Ovenas man pasakė, kad tu jo namuose. Jis man papasakojo apie tavo klientę, bičiulę, kurią sumušė jos niekšas girtuoklis buvęs vyras. Džiaugiuosi, kad jai viskas bus gerai — ir jai pačiai, ir jos vaikams.

— Buvau įniršęs, tikrai, — tarė Trėjus. — Nuvažiavau pas Oveną pasiimti Mukio ir pratrūkau. Galiausiai nulūžau svečių kambaryje.

— Ir gerai, — tęsė Klėja. — Tu, Sonja, užlipai į trečią aukštą, ir aš aiškiai išgirdau, kaip rauda moteris. Ten sustojai prie kadaise buvusio vaikų kambario durų, tiesa? Atidarei jas, ir, prisiekiu Dievu, Sonja, aš išgirdau, kaip girgžda supamoji kėdė, o tu pasakei... man regis, kad kiekvieną naktį, metai iš metų, Karlota aprauda savo mažylį.

— Ji tapo Hju Pulo antrąja žmona, praėjus gal šešeriems metams nuo tada, kai mirė Mariana, gimdydama dvynukus, Oveną ir Džeinę. Hju ir Karlota susilaukė dar trijų vaikų. Vienas mirė kūdikystėje. — Dar kartą gurkštelėjusi Sonja vėl nusipurtė. — Perskaičiau knygoje.

— Taip, ir aš prisimenu. Tada parašiau žinutę Trėjui, kad žinotų, kur mes. Tuėjai tolyn, o aš tau vis kartojau, kad esu šalia.

Siaubingai bijojau — man nė kiek dėl to ne gėda prisipažinti, — kad nueisi į Auksinį kambarį, kur tūno toji ragana. Mačiau pro durų plyšį, kaip žėri ryškiai raudona šviesa ir raitosi dūmai. Tu pažvelgei į tas duris, ir aš pamaniau, Dieve šventas, neik ten. Pasakei, kad ji egzistuoja misdama baime ir sielvartu. Reikėjo man telefone įsijungti diktofoną ir viską įrašyti, bet tą akimirką apie tai nepagalvojau.

— Įdomu kodėl?

Išgirdusi Oveno klausimą, Klėja prunkštelėjo.

— Paskui dar pasakei, kad ji geria ašaras — kiekvieną naktį, metai iš metų. O tada, ačiū dievams, pasukai į kitą pusę.

Klėja ištiesė taurę Ovenui.

— Įpilk dar.

Ir papildžius iškart gurkštelėjo.

— Ten, kur kadaise buvo apgyvendinti tarnai, kažkas suriko iš skausmo. Kai tu priėjai prie durų, prisiekiu, užuodžiau ligos kvapą ir išgirdau, kaip girgžda lova, ant jos neramiai besiblaškant lignonii. Tu pasakei, kaip liūdna, kad negali padėti vargšelei Molei O'Brian.

— Molė, — sumurmėjo Sonja. Tai ji kloja lovas, užkuria židinius ir tvarko namus.

— Sakei, kad, atvykusi iš Kovo Airijoje, ji čia atrado namus, kad jai čia patiko blizginti medinius baldus. Pravirkusi pridūrei, kad gali tik pagerbti jos atminimą.

— Kai apsisukai, aš pamaniau: po velnių, tik ne į Auksinį kambarį. Bet tu patraukei pokylių menės link, todėl vėl parašiau Trėjui. Uždegiau šviesą, nes buvo velniškai tamsu, o kai atidarei salės duris, šviesą įjungiau ir ten.

— Tada ir išvydau tą veidrodį. Anksčiau jo ten nebuvo. Juk ne taip seniai visi buvome užlipę į viršų, bet jo ten nematėme. O dabar jis ten stovėjo. Menėje buvo siaubingai šalta ir aiškiai girdėjau, kaip iš Auksinio kambario sklinda ritmingas garsas. Lyg koks sumautas širdies plakimas.

Dabar jau nusipurtė pati Klėja, bet tuoj pat tęsė toliau.

— Kai pamačiau, kaip tu žiūri į tą veidrodį, Sonja, iškart supratau, kad jame matai kažką, ko nematau aš. Aš nieko nemačiau. O tada akmuo nuo širdies nusirito — išgirdau, kaip sulojo Joda ir netrukus atsiliepė kiti šunys. Išgirdau, kaip jie skuodžia laiptais aukštytyn, ir paprašiau tavęs palaukti. Po akimirkos į menę įlėkė Trėjus ir Ovenas su visais šunimis. Ir tada tu prabudai.

— Nieko neprisimenu. Nors... gal kai ką tarsi per miglą, kaip kartais būna vos pabudus iš sapno. Girdėjau, kaip manęs prašei palaukti. Man regis. Ir dar šunų lojimą. Matyt, pusiau sąmoninga buvau. O tada prabudau ir išvydau, kad stoviu priešais veidrodį.

Sonja atsisuko į Oveną.

— Tu jame matei tą patį, ką ir aš.

— Šviesą, judesį, spalvas.

— Mudu su Trėjumi nieko nematėme. Mes ne Pulai. Tas veidrodis — tarsi portalas, — užtikrintai pareiškė Klėja. — Tačiau ne visi jį mato ir gali pasinaudoti. Sakei, kad jauti nenugalimą jo trauką.

— Taip. Ir dar girdėjau muziką. Ten grojo muzika.

— Taip, — patvirtino Ovenas. — Traukos nejutau, bet kažką mačiau ir girdėjau.

— Nors traukos nepajutai, nuėjai kartu su manimi.

Šįkart Oveno telefone uždainavo „Mes juk šeima“*.

— Tai bent keista kelionė, — pareiškė Ovenas ir įsipylė dar viskio. — Užtruko vos penkias minutes, daugiausiai dešimt, bet prisiminti bus ką.

— Kad jūsų nebuvo vos ne visą valandą, — patikslino Trėjus. — Penkiasdešimt šešias minutes.

— Neįmanoma. — Purtydama galvą, Sonja pažvelgė į Oveną, tarsi laukdama pritarimo. — Mes ten buvome vos kelias minutes.

— Vadinasi, čia laikas eina kitaip nei ten, kur judu buvote. Kur, po galais, judu buvote? — paklausė Klėja.

* *Sister Sledge* „We Are Family“.

— Lisbetos Pul vestuvių puotoje, pokylių menėje 1916 metais, — paaiškino Sonja ir viską papasakojo. — Ji nesitikėjo mūsų sutikti. — Stumtelėjusi taure, Sonja atsilošė. — Kai sušukau, ji sutriko. Aš... aš nemanau, kad ji mus matė, bet mano balsą išgirdo. Ir, man atrodo, kokią minutę buvo išsigandusi. Gal pusę minutės. Bet tai jos nesustabdė.

— Jau buvo per vėlu. — Įbedęs žvilgsnį į savo taure, Ovenas susiraukė. — Niekaip negalėjome jai sutrukdyti.

— Maniau, kad man pirmai pavyks pagriebti Lisbetos žiedą, kad jo nepasičiuptų Dobs. Bet...

— Nuskriejai per visą kambarį, — prisiminė Ovenas. — Į mane ji nesitaikė, tik į tave. Ji nusviedė tave daugiau kaip tris metrus, kiauurai per tuos artyn bėgančius žmones.

Vėl čiupęs taure, jis pabaigė savo viskį.

— Kasdien tokių dalykų nepamatysi. O štai tas voras — jau visai kas kita.

— Voras, kurio žarnomis išterliotas tavo batas? — pasitikslino Trėjus.

— Tas pats. Jis buvo didesnis už plėšriavorį, o ant nugaros turėjo tokią pat žymę kaip juodoji našlė. Žmonės bėgo tiesiai pro jį, o jis taikėsi įkąsti Sonjai. O greitas koks, bjaurybė. Sutrypiau jo šlykščią subinę batą, ir mes iš ten kuo greičiau išsinešdinome.

— Lisbeta Pul mirė, — tarė Ovenas Sonjai, — ir tas 1916 metų vakaras — tikrasis jos mirties laikas.

— Tuomet kokio viso to prasmė? — neatlyžo Sonja, irzliai taisydamasi savo ilgus rudus plaukus. — Jei visuomet bus per vėlu, jei niekaip nesutrukdysime jai tų moterų nužudyti, tuomet kokio prasmė?

Klėjos telefonas užgrojo Arianos Grande dainą „Septyni žiedai“*.

— Niekas ir nesakė, kad privalai išgelbėti tas nuotakas, visas tas moteris, Sonja, — švelniai tarė Klėja. — Reikia surasti jų žiedus,

* Ariana Grande „7 Rings“.

visus septynis, nutraukti prakeiksmą ir išvyti Hesterą Dobs iš šių namų.

— Dobs turi tuos prakeiktus žiedus.

— Ką nors sugalvosime, — Trėjus uždėjo delną Sonjai ant rankos. — Ką nors būtinai sugalvosime. — pakartojo jis, — tik ne šiąnakt.

— Šįryt, — pataisė jį Ovenas. — Privalau būti darbe po... — Jis pažvelgė į laikrodį telefono ekrane. — Po šimts, maždaug po pusantros valandos. Be to, man reikia kokių nors sumautų batų. Einu iškepsiu plaktos kiaušinienės. — Jis atsistojo nuo kėdės. — Turi kumpio?

— Tu kepsi kiaušinienę?

— Pussesere, jei nemiegu, kai teka saulė, noriu pusryčių. Einu paieškoti kumpio.

Trėjus dar kartą paglostė Sonjai ranką.

— Einu trumpam išleisiu šunis.

Kai jis atsistojo, Sonja pasisukusi pažvelgė pro langą. Taip, lauke jau brėško, traukėsi nakties tamsa.

Ji juk pati turi darbo ir savo gyvenimą. Bet jei gyvenimas dvare reiškia, kad teks pasirūpinti ir kitkuo, pasistengs tai padaryti kuo geriau.

O dabar jau aušo, švito nauja diena.

Pakilusi nuo stalo, Sonja ėmė tvarkytis.

— Aš išvirsiu kavos.

Kai už lango jau buvo šviesu, visi kartu susėdę papusryčiavo prie to paties stalo, prie kurio naktį dalinosi viskiu ir pasakojimais apie vaiduoklius.

Pašėręs šunis, Trėjus dar kartą juos išleido į kiemą.

— Turėsi mane užvežti namo, — priminė jam Ovenas. — Privalau apsitvarkyti prieš išeidamas į darbą. Ar turi kokią dėžę ar maišą, kur galėčiau įsimesti tuos batus?

— Aš jais pasirūpinsiu, — tarė Klėja.

— Sakydama „pasirūpinsiu“, turi mintyti, kad...

— Sudeginsiu.

— Po galais.

— Lauke, — pridūrė ji, — gausiai apipylusi druska.

— Jėzau.

— Taip reikia, — neatlyžo Klėja. — Tie batai juk nenauji. Iškart pastebėjau.

— Bet patogūs.

Atsisukusi, ji ranka perbraukė Ovenui per skruostą, neskustą jau kelias dienas.

— Net neabejoju, kad turi kitus. Toks sėkmingas verslininkas ir meistras kaip tu namuose tikrai turi daugiau batų.

— Bandai traukti per dantį?

Klėja tiesiog draugiškai šyptelėjo.

— Tu paaukojai savo patogius batus dėl mano geriausios draugės. Tikrai nesišaipau — bent jau šįkart. Tiesą pasakius, jei mokėčiau kepti, netgi iškeptiau tau pyragą.

— Galėtum išmokti. Mėgstu pyragus. Eime, Džounsai. Mums jau metas, Trėjau.

— Tuoj pasivysiu. Tau viskas bus gerai, gražuole, — ramiai taręs Trėjus suėmė Sonją už pečių ir pabučiavo.

Pajutusi jo ramybę, nusiramino ir Sonja.

— Man viskas gerai. Čia mano namai. Ir kol tas veidrodis čia, jis irgi priklauso man.

— Gerai. Aš jums abiem skolingas vakarienę. Galėčiau užvažiuoti septintą.

— Pavakarieniaukime čia. Ir tu, Ovenai, atvažiuok. Gaminsiu vieno puodo troškinį.

Trėjus nusteбęs prisimerkė.

— Tikrai?

— Kartą juk pagaminau, tad pavyks ir antrą. Tikiuosi.

— Aš už. — Ovenas įsikišo telefoną į kišenę.

Priėjusi arčiau, Sonja pasistiebė ir pabučiavo jam į skruostą.

— Ačiū, kad mane išgelbėjai.

— Galėčiau pasakyti visada prašom, bet... Nors... Po galais, taip, kai tik prireiks.

— Paskambink, jei manęs prireiks, — tarė Trėjus. — Eime, Muki. Vyrams išėjus, Sonja atsisuko į Klėją.

— Tu su juo flirtavai.

Klėja išpūtė savo tamsias akis.

— Su Trėjumi?

— Su Ovenu. Pradėjai su juo flirtuoti. Iškart pastebiu tokius dalykus.

— Jis kartu su tavimi žengė kitapus veidrodžio — nors ne, netgi pirma tavęs. Ir net nesudvejojo, tiesiog iškart tau padėjo. Be to, išgelbėjo tau gyvybę. Sakyčiau, tikrai nusipelnė, kad flirtuočiau.

— Iš tiesų ketini sudeginti jo batus?

— Tu velniškai teisi.

Linktelėjusi Sonja spintelėje surado šiukšlių maišą.

— Tuomet eime jų atsinešti, reikia kuo greičiau atsikratyti. O paskui ketinu ilgai maudytis karštame duše prieš pradėdama darbo dieną.

— Sutarta.

ANTRAS SKYRIUS

Kadangi Klėja pasisiūlė pasirūpinti ilgu pirkinių sąrašu vieno puodo troškiniui, Sonja prisėdo prie darbo stalo bibliotekoje. Šalia pasistatė buteliuką vandens ir pasidėjo planšetę.

Per kelis pastaruosius mėnesius Sonja spėjo priprasti, kad muzika namuose rūpinasi Dobilė, jos namų didžė, todėl net neieškėjusi grojaraščio ėmėsi idėjų koliažų lentos.

Kadangi pusryčiai šįryt buvo tokie ankstyvi, ji galėjo sau leisti kelias ryto valandas skirti „Raiderio sportui“.

Iki dienos, kai teks važiuoti į Bostoną pristatyti savo idėjų, Sonja dar turėjo laiko, ir, regis, bent jau kol kas darbas vyko sklandžiai. Bet konkuruoti su savo buvusiais darbdaviais Matu ir Leina lengva nebus.

Toje įmonėje išdirbusi septynerius metus, Sonja daug iš abiejų išmoko, tad puikiai sugebėjo suplanuoti didžiulę reklamos kampaniją.

Visgi negalėjo pamiršti, kad jos grafinio dizaino įmonė pavaadinimu „Vizualus menas. Sukurta Sonjos“ buvo įsteigta prieš mažiau nei metus. Visą šį laiką ji laisvai samdoma dirbo viena, kartą net pasitelkė pagalbininkų ir netgi spėjo sukurti kelis velnioniškai puikius projektus.

Aišku, tokia didelė, sėkminga, iš kartos į kartą perduodama sporto įrangos kompanija būtų, bent jau kol kas, pats rimčiausias jos klientas.

Be to, Sonja negalėjo pamiršti, jog turi išlikti išdidi, nes dėl šio kliento teks varžytis su savo buvusiu sužadėtiniu.

Tuo apsimelavusiu niekšu.

Bet tai nesvarbu, sau kartojo. Brendonas Vaisas jai visiškai nerūpi.

Svarbiausia darbas.

Sonja buvo sugalvojusi originalią idėją ir jai puikiai sekėsi po truputį savo sumanymą įgyvendinti.

— Metas pasistūmėti į priekį, — tarė pati sau ir kompiuteryje susirado reikalingą aplanką.

Joda susirangė po stalu, ir Sonja prie projekto praleido ne mažiau kaip dvi valandas. Galiausiai išgirdo, kaip iš parduotuvės grįžo Klėja.

— Trumpa pertraukėlė, — tarė Sonja ir, išsaugojusi atliktą darbą, patraukė prie laiptų su Joda įkandin.

— Mašinoje dar du maišai! — šūktelėjo Klėja.

— Ar mums tikrai tiek daug visko reikėjo?

— Na, kad jau nuvažiavau iki miestelio...

Sonja išbėgo į kiemą paimti maišų. Sustojusi įkvėpė jau pavasariu kvėpiančio oro.

Pirmą kartą į šį dvarą Meino pakrantėje ji atvažiavo viduržiemį. Dabar oras jau buvo išilęs ir aplink žydėjo narcizai. Kieme augančio didelio svyruoklinio gluosnio šakos jau puošėsi stambiais pumpurais.

Iškėlus rankas, Sonja apsisuko ratu.

— Dabar čia mano namai.

Vandenyno paviršių glostantys saulės spinduliai — taip pat jos. Į uolas lūžtančių bangų mūša — irgi. Pražydušios ar tik pumpurus sukrovusios gėlės irgi priklauso jai.

O jei dvaro prakeiksmas dabar irgi ją palies? Nieko, teks ką nors sugalvoti ir kaip nors jį įveikti.

Pagriebusi iš mašinos maišus, Sonja sugrįžo į vidų.

Virtuvėje Klėja dėliojo produktus.

— Koks milžiniškas mėsos gabalas, Sonja.

— Žinau. Atrodo baisiai, bet man pavyks. Nupirkai tiek daug obuolių. Ar ketiname įsigyti arklį?

— Kaip būtų miela! Bet ne. Kepsiu obuolių pyragą.

— Tu kepsi obuolių pyragą? Iš tikrų obuolių? Kas tu tokia ir ką padarei mano Klėjai?

— Esu naujoji Klėja, vyriausioji dvaro šefė. Ovenui atrodo, kad man nepavyks, bet aš pamaniau, kad nesužinosiu, jei nepamėginasiu, todėl paskambinau mamai, ir, kol buvau parduotuvėje, ji man atsiuntė savo receptą. Be to, išskyrus obuolius, jau turėjome visus reikalingus produktus.

Susiradusi dubenį, Klėja ėmė į jį krauti vaisius.

— O jei ir susimausiu, niekas nesužinos, išskyrus tave ir mane. Ir dar būrelį šių namų šmėklų.

— Aš niekam nesakysiu.

Sonjos telefonas užgrojo „Paslaptį“*.

— Gerai, tuomet sutarta. — Klėja tvarkingai sulankstė tuščius pirkinių maišus. — Kada tau reikia pradėti ruošti tą mėsos gabalą?

— Manau, maždaug pirmą ar pusę antros. Iki pirmos ketinu padirbėti, o paskui imsiuosi vakarienės.

— Tuomet susitiksimė čia pusę dviejų. O dabar pasiimsiu buteliuką kolas ir einu į savo studiją. Nori ir tu?

— Taip, dar truputis kofeino visai praverstų. Tik nesiartink prie Auksinio kambario, Klėja.

— Gali dėl to nesijaudinti. Šiandien ketinu užsiimti undinėmis, ne raganomis. O jei iliustruoti seksis pakankamai neblogai, galbūt netgi padirbėsiu prie paveikslo.

Abi bičiulės ėmė kilti laiptais.

Prie bibliotekos Klėja su Sonja susidaužė buteliukais.

— Grįžkime prie savo menų.

Vėl įsitaisiusi prie stalo, Sonja kol kas „Raiderio sporto“ projektą atidėjo į šalį. Nors jo nelaike briedžiu girioje, kaip teigia liaudies išmintis, vis dėlto, norint užsidirbti pragyvenimui, reikėjo paskubėti užbaigti jau turimus mažesnius darbus.

Jos naujusias užsakymas buvo parduotuvėlės Pulo įlankoje interneto svetainė.

* *Maroon 5* „Secret“.

Svarbiausia — nuoseklumas, kūrybingumas, patogumas vartotojui, mąstė Sonja, apžiūrinėdama senamadišką ir be galo nuobodų parduotuvės savininkės Džidži šiuo metu naudojamą tinklalapį.

Viskas turėtų atrodyti daug smagiau, nusprendė ji. Smagūs kasdieniai drabužiai, netikėtai ir smagiai kvepiantys muilai, losjonai, žvakės bei vonios druskos. Dar — šiek tiek smagių aksesuarų.

Sonja ėmėsi naujo idėjų koliažo, stengdamasi kuo geriau perteikti gerą nuotaiką.

Parduotuvei žūt būt reikia naujo logotipo. Nors sutartyje jo įtraukta nebuvo, Sonja nusprendė pridėti jį dovanų. Juolab kad mintyse jau turėjo aiškią viziją, kaip jis turėtų atrodyti.

Ilgakojės moters su aukštakulniais ir trumpu sijonėliu, rankoje siūbuojančios pirkinčių krepšį, su ilgu, jai pavymui besidriekiančiu šaliu, siluetas. Šiokia tokia užuomina į Paryžių, darbuodamasi mąstė Sonja. Toks logotipas puikiai derės prie parduotuvės pavadinimo.

Jis spinduliuoja subtiliu rafinuotumu, moteriška energija. Ir, aišku, atrodo nuotaikingai.

Kai pirmą valandą sučirškė žadintuvas, Sonja darbą baigė.

Kai kruopščiai išsaugojo visus sukurtus dokumentus ir išjungė kompiuterį, išgirdo vestibulyje prie durų bumbsintį kamuoliuką.

Džekas, mažas berniukas, dar neatšventęs savo dešimtojo gimtadienio, labai mėgo žaisti su Joda. Ir jūdviejų meilė, be jokios abejonės, buvo abipusė.

Galbūt atrodo keista, kad Sonja taip lengvai su viskuo susitakė, bet Prarastųjų nuotakų dvare ji jau gyveno gana ilgai, tad išmoko ne tik susitaikyti su vaiduokliais, bet daugelį jų branginti.

Nenorėdama Džeko išgąsdinti — nors, tiesą pasakius, net neįsivaizdavo, kaip galima išgąsdinti vaiduoklį, — prieš leisdamasi žemyn ji šūktelėjo:

— Šiandieną jau baigiu savo darbus! Dabar teks paplušėti virtuvėje.

Nors pakeliui Džeko išdaigų pėdsakų niekur nebuvo matyti, jėjusi į virtuvę, Sonja pamatė atidarytas visų spintelių dureles.

— Ko gero, nespėjai iki soties prisizaisti su Joda, — šyptelėjo ji, uždarydama dureles. — Bet aš turiu suspėti paruošti vakarienę.

Susiradusi patį didžiausią ir sunkiausią puodą, Sonja iš šaldytuvo išsiėmė Klėjos nupirktą mėsą.

— Šįkart nebebus taip baisu, — tarė pati sau, nors iš tiesų tuo ir netikėjo.

Įtrynusi mėsą prieskoniais, apskrudino aliejuje. Kol mėsa kepė, Sonja ėmė skusti morkas.

Kai mėsa jau buvo gražiai parudusi, supjaustytas visas kalnas morkų ir pradėtos skusti bulvės, į virtuvę įlėkė Klėja.

— Atsiprašau! Truputį užtrukau. — Klėja čiupo prijuostę. — Pradėjau undinių šeimyną. Su mielais vaikučiais ir mažyčiais kūdikėliais. O tada pamaniau: Kur močiutė ir senelis? Tiems vaikučiams būtinai reikia senelių. Padėsiu nuskusti bulves, o tu man vėliau padėsi lupti obuolius.

Prieš pasiimdama antrą skustuką, Klėja susikėlė savo debesį deginto medaus spalvos plaukų.

— Pamiršau gumytę. Paskolink savo. — Nutraukusi gumytę Klėjai nuo riešo, Sonja taip pat susirišo plaukus. — Ar pameni, kad kada nors būtume kartu skutusios bulves, kol mokėmės koledže?

— Prisipažinsiu, ne. Bet, tiesą pasakius, neįsivaizduoju, kad galėčiau bulves skusti su kuo nors kitu. — Išraiškingai pavarčiusi akis, Klėja atsisuko į Sonją. — Nori, pasakysiu tiesą? Man netgi patinka.

Sonja apžiūrėjo krūvelę lupenų.

— Man patinka, kai darbas baigtas, kai matau rezultatą.

— O man pats procesas — kaip ir mene. Rezultatas teikia pasididžiavimą, bet be proceso nebus kuo didžiuotis.

— Šiuo metu dirbu su Džidži parduotuvės projektu ir tuo mėgaujuosi. Ir netgi galiu prisipažinti, kad tas procesas manęs jau nebegąsdina taip, kaip tada, kai ėmiausi pirmojo savarankiško užsakymo.

— Aš tau padėjau per vaizdo skambučius.

Sonja draugiškai niuktelėjo draugei į pašoną.

— Bet šitaip juk geriau. Tu gi nesigaili, tiesa? Kad persikėlei čia?

— Nė kruopelytės. Man čia patinka. Dieve, dėl savo studijos einu iš proto. O kaip man patiks tapyti lauke, kai jau visai netrukus atšils, ir dar sekmadienio popietėmis galėsiu buriuoti Pulo įlankoje, kai Ovenas pabaigs mano vienastiebį ketą.

— Būčiau čia pasilikusi ir be tavęs, nes vos tik pamačiusi šią vietą supratau, kad čia mano namai. Bet be tavęs tokia laiminga tikrai nesijausčiau.

Kai abi baigė skusti ir pjaustyti daržoves, Sonja iš palengvėjimo atsiduso.

— Na ką, pradėdam. Reikia visa tai sumesti į aliejų su likusiomis mėsos sultimis ir žolelėmis, viską išmaišyti ir pakepinti, kol truputėlį apskrus.

— Gerai, tuo ir užsiimk. O aš pradėsiu maišyti pyrago tešlą.

— Tu iš tiesų maišysi pyrago tešlą. Su miltais ir... viskuo kitu, ko tai tešlai reikia.

— Svarbiausia procesas, Sonja. Jei pati ruoši tik įdarą, visi supras, kad sukčiauju. Aš tik... koks čia garsas?

Nors pašėlusiai ėmė daužytis širdis, Sonja vis tiek nesiliovė maišiusi daržoves.

— Man regis, virtuvinis liftas.

— Virtuvinis kas? Tai bent. — Nusišluosčiusi rankas į prijuostę, Klėja nuėjo į podėlį ir susiraukusi pažvelgė į liftą. — Tuoj pasižiūrėsiu. Jau verčiau ten nebūtų kas nors bjauraus, nes kaip reikiant supyksi.

Sonja sulaikė kvapą ir nedrįso įkvėpti, bet netrukus išgirdo džiaugsmingą Klėjos balsą:

— Oi! Kaip miela. Tik pažiūrėk, Sonja. Kokia daili lėkštė pyragui.

Radinį Klėja atnešė į virtuvę.

— Ryškiai raudona, banguotais kraštais, su obuoliuku ant balto dugno. Tiesiog tobula. O aš ketinau panaudoti šitą seną stiklinę, kurią radau spintelėje.

— Čia nuo Molės. Ji atsiuntė man didelę lėkštę troškiniui, kai gaminau Doilams. Tai buvo Lisės vestuvinė dovana.

Pastačiusi lėkštę, Klėja apsikabino Sonją per pečius.

— Tau sunku, suprantu, kaip sunku, bet Ovenas teisus. Mes negalime pakeisti to, kas jai nutiko. Nei Lisbetai Pul, nei Molei O'Brian. Nė vienam iš jų.

— Kaip siaubinga matyti jas mirštant, Klėja. Suvokiu, kad tai nėra vien tik sapnas, žinau, kad esu ten, bet nieko negaliu padaryti, kad visa tai liautųsi.

— Suprantu. Bet, Sonja, tu gyva liudininkė. Pati taip sakei prie Molės kambario. Ir man atrodo, kad tai svarbu. Manau, yra priežastis, kodėl Molė šitaip mumis rūpinasi. Pavyzdžiui, atsiuntė man šitą lėkštę, kad galėčiau gražiai patiekti pyragą. Tikiuosi, man pavyks. Jai tai svarbu. Tu svarbi.

— Man rūpi visi šio dvaro gyventojai. Noriu sutramdyti Hesterą Dobs. Noriu, kad ji sumokėtų už visas kančias, kurias sukėlė. Noriu...

Staiga ėmė trankytis durys, daužytis atplėšiami ir užtrenkiami langai.

— Papūsk, kur nesueina! — riktelėjo Klėja. — Tu juodaširde sena ragana!

Sonja nenorom nusikvatojo.

O tada iš planšetės suskambo daina, kviečianti džiaugtis gerais laikais.

— Taip, visiškai teisingai, Dobile, — mojuodama kumščiais, Klėja palingavo klubais. — Šįvakar mes išties puikiai leisime laiką.

— Pavarykim! — uždainavo Sonja ir ant daržovių paguldė kepsnį. Pasiėmusi iš anksto atkimštą vyno butelį, visą jo turinį supylė ant mėsos. — Visą sumautą butelį. — Dangčiu uždengusi puodą, jį įstatė į orkaitę ir pirštu pagrūmojo Klėjai: — Troškinsis kelias valandas. Nekišk nosies.

— Jau dabar kvepia nuostabiai. O aš iškepsiu pyragą.

— Rodyk, ką reikia daryti.

Nors paprasta nepasirodė, bet po to, kai visi produktai buvo pasverti, tešla iškočiota ir išklota skardoje, obuoliai nulupti, supjaustyti ir išmaišyti, bičiulės vienbalsiai nusprendė, kad pyragas atrodė visai gražiai, kai Klėja jį pašovė į kitą orkaitę.

— Kad mane kur galas! Jau verčiau būtų tinkamai įvertintas kiekvienas paragautas kąsnelis. Padirbėti teko tikrai nemažai.

— Išveskime Jodą ir atsikvėpkime gryname ore.

Draugės iš karštos virtuvės išėjo į lauko vėsą.

— Ji liovėsi daužytis, kai ėmėme iš jos juoktis.

— Aha, ir aš pastebėjau. — Patenkinta savimi Klėja dirstelėjo į dvarą. — Ji minta baime ir sielvartu. Taip sakei aną naktį.

— Gal iki galo kol kas jos ir nesustabdysime, bet galime pasipriešinti taikliai ją pasiūsdami kuo toliau.

— Aš už. Be to, po kelių savaitių mes čia surengsime vakarėlį — Didįjį renginį. Reikia pradėti viską planuoti.

— Būtinai.

— Ji kaip reikiant įnirš, kai namuose susirinks tiek daug laimingų žmonių.

— Net neabejoju. Reikia pasikviesti tėvus. Tikiuosi, tavo močiutė ir mama neatsisakys. O aš turėčiau pasikviesti savo senelius, jei tik galės atvykti. Ir dar tetą Samerę bei dėdę Martiną.

— Turime pakankamai vietos jiems visiems apgyvendinti. — Klėja vėl atsisuko į dvarą. — Šis namas tam ir buvo pastatytas, Sonja.

— Ką turi omenyje?

— Kad žmonės čia gyventų, dirbtų, planuotų. O tavo atveju, dar ir mėgautųsi geru seksu, — pridūrė Klėja.

— Aš ir mėgaujuosi.

— Kaip tavo draugė, dėl tavęs nuoširdžiai džiaugiuosi. Bet toji nieko panašaus nenori. Jai reikia tik sielvarto ir baimės.

— Šersime ją viskuo, ko ji nenori. Be to, esu pasiryžusi surasti tuos žiedus, Klėja. Kol kas nežinau kaip, bet tikrai surasiu. O tuo tarpu mes čia gyvensime, dirbsime ir kursime planus.

Sonja palydėjo akimis voverę nusivijusį Jodą.

— Ir tu susirasi sau katę.

— Taip, — linktelėjo Klėja. — Žadu neilgai trukus pradėti ieškoti.

— O šįvakar mes patieksime velniškai gardžių vakarienę ir visi susėsime tame baisiai prašmatniame valgomajame.

— Ir aš apie tai galvoju! Kai iškeps pyragas, mudvi pasipuošime ir kuo gražiau padengsime stalą vakarienei.

— Tu visada atrodai puikiai. Turėčiau tavęs už tai nekęsti.

— Bet iš tiesų myli.

— Labai. Eime, patikrinkime tavo pyragą. O tada iškepsiu alaus duonos.

Klėja nusišypsojo.

— Ar tikiesi, kad Molė jau spėjo sutvarkyti mudviejų paliktą netvarką?

Sonja net nebandė apsimesti susigėdusi.

— Ar taip akivaizdu?

— Man regis, visi gaus tai, ko nori.

Jos abi nusipelnė tokios dienos, pamanė Sonja. Dienos, kai galima padirbėti ir anksti baigti darbus. Dienos, kai galima kartu leisti laiką, dykinėti, pasitvarkyti namuose.

Gardiems kepsnio ir pyrago aromatams pripildžius virtuvę — negana to, dar ir nepriekaištingai švarią, — bičiulės susėdo prie stalo, norėdamos aptarti savo planuojamo renginio detales, ir kiek pasi-ginčijusios nusprendė, kad jis turėtų įvykti antrą birželio šeštadienį.

— Atvirų durų dienos renginio formatas draugiškas ir neįpareigojantis, — pareiškė Sonja. — Bet balsuoju už formalius kvietimus.

— Vienareikšmiškai pritariu. Atrodys elegantiškiau. Ant kvietimo turėtų būti dvaro iliustracija.

— Skaitai mano mintis. Einu atsinešti eskizų albumo.

Kai pyragas ir duona vėso ant grotelių, ir draugės surizikavo vienąkart dirstelėti į troškinį puode, jau buvo nupieštas dvaro pavasario fone, su šalia žydinčiu svyruokliniu gluosniu ir gėlių kilimais, eskizas.

Sonja Maktaviš ir Kleopatra Fabares

Kviečia jus į dvarą

Maisto, gėrimų ir draugystės vakarą

Šeštadienį, birželio aštuntąją, ketvirtą popiet

— Man patinka, — nusprendė Klėja. — Paprasta ir svetinga.

— Ne per paprasta?

— Nemanau.

— Gerai. Dar pridėkime santrumpą RSVP, — Sonja ėmė raityti raides apačioje, — prašydamos atsakyti, tarkime, iki gegužės dvidešimtosios, kad įsivaizduotume, kiek svečių sulauksime. Trėjaus mama mums padės patikslinti vardus ir surasti adresus.

— Galėtume paprašyti Bri pagalbos ruošiant valgiaraštį. Ji vyriausioji „Omarų gaudyklės“ šefė, tad, sakyčiau, būtų gana solidu.

— Be to, mes jai patinkame, todėl aš už. Paprašytume jos rinkti padavėjus ir porą barmenų. Maisto užsisakytume iš restoranų kaimelyje.

— Galėsime sandėlyje paieškoti stalų ir kėdžių, — pasiūlė Klėja. — Arba baldus išsinuomoti.

— Dar reikės taurių, lėkščių ir staltiesių. Žinai, man teko maketuoti kvietimus nesuskaičiuojamai daugybei renginių, kurti maisto tiekėjų, restoranų, barų interneto svetaines. Bet nė viena iš mūsų dar niekada neplanavo ir nerengė nieko panašaus.

— Bijai?

Sonja gūžtelėjo.

— Šiek tiek.

— Ir aš. Bet taip tik smagiau.

— Kartais tavo ir mano supratimas, kas yra smagu, gerokai skiriasi.

Planšetei užgrojus grupės „Beastie Boys“ dainą, Sonja nusijuokė.

— Gerai jau, gerai. Pakovosime už savo teisę surengti vakarėlį.

— Ir muzikos nepamirškime. Kaip manai, ar Trėjus su Ovenu galėtų paprašyti čia pagroti savo bičiulių grupės „Rock Hard“?

— Nesužinosime, jei nepaklausime. Pasižymėsiu darbų sąrašę. — Sonja užsirašę pastabą. — Užduotis man: išspausdinti kvietimus.

— Kai baigsi, aš juos išsiųsiu. Iš Trėjaus mamos gauk svečių sąrašą, o aš pasikalbėsiu su Bri.

— Puikiai pasidalinome darbus. — Pakėlusį stiklinę vandens, Sonja susidaužę su Klėja. — Žinau, kad rūsyje yra sulankstomųjų stalų. Ir net ne tame baidame, kur daugiau nekelsiu kojos. Siūlau įdarbinti Trėjų ir Oveną, kad juos iš ten ištemptų, o mes nuvalysime.

— Ir vėl nuspręsta vienbalsiai. Toliau — gėlės. Ko gero, pačioms reikės jų pasodinti, Sonja, vadinasi, teks išmokti. Dalį stalų pastatysime viduje, kitus — lauke.

— Ką gi, važiuosim į sodą centrą ir pas floristę. Nesijaudinu, ar bus gražu. Mums abiem tokie dalykai puikiai sekasi. Be to, ir šiaip norėjam pasisodinti gėlių. Kad ir tuose vazonuose iš pašiūrės.

— Aš noriu pasisodinti prieskoninių žolelių.

— Rimtai?

Klėja ryžtingai linktelėjo.

— Jei jau čia suksiuosi prie puodų, ketinu maistą gaminti skaniai.

— Tuomet teks pačiai ir prižiūrėti.

— Susitvarkysiu. Dabar eime pasigražinti, o kai grįšime, dailiai padengsime ir stalą.

— Tai, kas nutiko naktį, — Sonja pasiėmė eskizų albumą, užrašus ir planšetę, — ir vėl kada nors nutiks. Abi tai žinome. Bet mes čia, negana to, ruošiam vakarienę su — tik pamanyk! — pačių iškeptu pyragu ir netgi planuojame didelį vakarėlį.

— Renginį, — draugę pataisę Klėja, Sonja nusišypsojo, ir jos abi išėjo iš virtuvės.

— Renginį. Kartais mane užklumpa mintis, kad visa tai beprotybė. Bet žinau, kad taip nėra. Žinau, kad darome būtent tai, ką turėtume daryti.

— Gyvename, dirbame, kuriame planus, — pakartojo Klėja.

— Būtent. Ir lygiai taip pat aš žinau, kad šiame name daug daugiau gerų dalykų nei blogų. Kai kurie iš tų blogųjų neišvengiami, kai

žmonės gyvena, dirba ir kuria planus name daugiau kaip du šimtus metų. Bet iš pačių blogiausių? Jų tik vienas... ir žmogumi nepavadinčiau.

— Būtybe?

— Tebūnie būtybė. Ir nesvarbu, kas šio dvaro gyventojams nutiko, Dobilė mus linksmina muzika, Molė kloja lovas, Džekas žaidžia su Joda.

Draugės pasuko į biblioteką, ten Sonja ant savo stalo pasidėjo užrašus ir albumą.

— Jų čia daugiau.

— Daug daugiau, — linktelėjo Klėja. — Nuolat juos jaučiu.

— Kodėl jie čia pasiliko? Nuotakos ir jų gedintys artimieji galbūt liko dėl prakeiksmo, bet kam to reikia visiems kitiems?

— Nežinau.

Sonja apsidairė po biblioteką, pažvelgė į langą, kur ant palangės žydėjo prieš kelerius metus dovanota sanpaulija.

— Man regis, čia jų namai. Manau, jie čia pasiliko dėl tos pačios priežasties kaip ir aš, o dabar ir tu. Čia namai.

— Apie tai net nepagalvojau, — prisipažino Klėja, kai išėjusios pro duris jos patraukė tolyn koridoriais. — Turbūt priežastis yra ta, kad šie namai iš esmės geri, Sonja. Čia tikrai geri namai.

— Čia ir mūsų namai, ir jų. Prieš metus nebūčiau nustebusi, jei ką nors tokio būtum pasakiusi tu. Bet dabar velniškai stebiuosi, kad tą sakau aš ir nuoširdžiai tuo tikiu.

— Todėl visos dvasios čia tau palankios, Sonja, nes taip kalbi ir tuo tiki. O dabar bėk pasigražinti.

Kodėl gi ne. Keista, susimąstė ji, eidama į savo kambarį, nors naktį pavyko pamiegoti vos tris valandas, visai nesijautė pavargusi.

Ji norėjo puikiai praleisti šį vakarą — besimėgaudama maistu, gėrimais ir gera kompanija.

Perėjusi savo svetainę, Sonja įžengė į miegamąjį. Ten, skaisčiai šviečiant popietinei saulei, už langų ir balkono durų driekėsi bekraštė jūra.

Ant lovos Sonja pamatė suknelę, kurią buvo nusipirkusi savo būsimam medaus mėnesiui. Suknelę, kurios taip ir nebuvo apsivilkusi nuo to karto, kai pasimatavo.

Ją išrinko Molė, tad kodėl gi ne.

Pakėlusi suknelę nuo lovos, Sonja atsisuko į veidrodį.

Ji retai kada rinkdavosi rausvus drabužius, bet ši suknelė buvo tamsiai rožinė, paprasto kirpimo, prigludusi, berankovė; puikiai išivaizdavo save ją vilkinčią romantiškos vakarienės metu kaip jaunamartę.

— Ir būčiau padariusi didžiulę klaidą. Bet juk suknelė niekuo dėta. Gerai, Mole, puikiai parinkai. Ačiū.

Iš lėto šukuodamasi plaukus Sonja atsiduso. Metas įveikti save ir užsirašyti pas vietinę kirpėją. Jau per ilgai atidėlioja.

Juk į Bostoną ji nevažiuos dar kelias savaites, kol paruoš „Raiderio“ projekto pristatymą.

Ir gerai, nes jei nepatiks naujos kirpėjos padaryta šukuosena, dar bus laiko susitvarkyti.

— Nieko baisaus truputėlį pasimaivyti, — tarė ji sau, užsisėgdama suknelės užtrauktuką. — Be to, pasipuošti prieš prezentaciją tikrai nepakenks.

Dobilė jai, regis, pritarė paleisdama dainą „Atrodai gerai“*.

Šyptelėjusi Sonja atsisuko į veidrodį.

— Taip, žinau, kad atrodau gerai. Pažiūrėkime, ar pasiruošusi Klėja.

Draugė buvo pasirinkusi ryškiai mėlyną, kiek trumpesnę bei koketiškesnę suknelę ir prie veidrodžio pynėsi sudėtingo pynimo kasą.

Atspindyje susitiko jūdviejų žvilgsniai.

— Pamenu, kaip pirkai šią suknelę. Įkalbėjau tave ją nusipirkti.

— Prisimenu. Ją išrinko Molė.

— Man irgi. Jos puikus skonis. O kadangi vakarykščiame keis-

* „Looking Good“.

tame pobūvyje sudalyvavome vilkėdamos senais naminiiais drabužiais, visai smagu pasipuošti suknele.

— Aš rytoj miestelyje užsirašysiu pas kirpėją.

Klėjos rankos sustingo ore.

— Rimtai?

— Reikėtų pamėginti. Jei kirpėja susimaus, dar turėsiu laiko ką nors sugalvoti iki svarbiojo pristatymo Bostone.

— Suprantu, bet neištikimybė savo kirpėjai — išties reikšmingas žingsnis.

Sonja kuo rimčiausiai linktelėjo.

— Santykiai per atstumą irgi nėra tinkamas sprendimas.

— Aš palaikysiu bet kokį tavo sprendimą. Tik nežinau, ar pati išdrįsiu nepažįstamai kirpėjai patikėti savo daugiakultūrę ševeliūrą. Mano plaukai — kreoliškų, azijietišκών, jamaikietišκών ir net truputį britiškų šaknų atspindys. O tavieji kaip visų baltaodžių.

— Tikrai taip. Ir aš surizikuosiu. Pasiruošusi?

Kartu su jomis laiptais nusileidęs Joda ėmė strykčioti prie paradinių durų.

— Metas pasivaikščioti? Sugrįžk, kai baigsi savo reikalus, — Sonja atidarė šuniukui duris. — Ir pas tave ateis draugų.

— Nusprendžiau susisiekti su moterimi, iš kurios pasiėmėi savo žavingąjį Jodą. Pasiteirausiu, gal rastų man kokią katę.

— Jos vardas Liusė Kobot. Puiki moteris. Dirba taip pat ir kačių prieglaudoje. Atsiųsiu tau jos kontaktus. Manau, galės tau padėti.

Sonja stabtelėjo prie kambario, Kolino Pulo kadaise vadinto Tyliuoju, kur stovėjo senas švytuoklinis laikrodis. Jo rodyklės buvo sustingusios ties trečia valanda.

Kad ir kiek kartų mėgino jas pasukti, šios visuomet sugrįždavo atgal.

— Nepamenu, kad būčiau girdėjusi, kaip laikrodis vakar naktį išmušė trečią valandą. Bet juk turėjau išgirsti. Kartais negirdžiu, bet juk vakar atsikėliau ir nuėjau į pokylių salę, tad turėjau išgirsti. Kai išgirstu — kai suvokiu, jog girdžiu, — nejaučiu, kad mane kur nors trauktų.

— Jei dar kada tai pajusi, pirmiausiai pasikviesk mane.

— Gali neabejoti. Gal jau pamąstei, ar nevertėtų įsirengti darbo kambario? Atskirai nuo studijos?

— Galbūt. Studijoje jaučiuosi velnioniškai laiminga, bet gal būtų visai protinga atsiskirti sau erdvę darbo reikalams.

— Džiaugčiausi, jei naudotume daugiau namo erdvių. Prisitaikytume sau. Štai kodėl...

Sonja nutilo, joms įėjus į didžiąją virtuvę.

Pyragas ir duona vėso ant grotelių, ore tvyrojo gardus jų aromatas.

Ant virtuvės salos stovėjo paruošta didelė lėkštė.

— Fantastika! Kokia nuostabi lėkštė! Atrodo sena ir vertinga.

— Taip ir yra, — sumurmėjo Sonja. — Ji Lisbetos. Anąkart į ją dėjau troškinį. Čia jos vestuvinė dovana.

Pakėlusi lėkštę, Sonja ją apvertė, kad Klėja galėtų perskaityti užrašą apačioje.

— Lisbetai taip ir neteko ja pasinaudoti, todėl tau liūdna. Bet, Sonja, man atrodo, kad jei naudosi šią lėkštę, o ne laikysi padėjusi kur nors sandėliuke, iš tiesų įprasminsi jos atminimą.

— Mačiau ją kitapus pokylių salės. Vos vieną akimirką. Kiek ten buvo žmonių! Ji atrodė tokia jaunutė, Klėja, ir tokia laiminga. Rimtai, ji kone švytėjo.

Sonja pastatė lėkštę ant spintelės.

— Tu teisi. Nereikėtų šio indo laikyti paslėpto sandėliuke.

Draugės padengė stalą, papuošė žvakėmis, išrikiavo gerąsias vyno taures. Kadangi balandžio vakaras buvo gana vėsus, užkūrė židinius ir virtuvėje, ir valgomajame.

— Gal muzikos nuotaikai sukurti? — pasiūlė Klėja.

Dobilė jai kaipmat atsakė paleisdama dainą „Pametusi galvą dėl tavęs“*.

* „Tangled Up in You“.

— Gal kiek per tiesmukai, — suabejojo Klėja, — bet man patinka. Taurę vyno, bičiule?

— Įpilk. Man reikia iš orkaitės ištraukti troškinį ir paruošti padažą.

— Nepamiršk prijuostės. Atidžiai stebėsiu, kaip jį gaminsi.

Vos tik Sonja ištraukė puodą iš orkaitės ir nukėlė dangtį, pašokęs ant užpakalinių kojų Joda ėmė moti priekinėmis letenėlėmis.

— Šitai tavę išmokė Džekas, gerai, gausi kąsnelį.

— Aš ir pati mielai paragaučiau. — Klėja išpilstė vyną. — Tas puodas tiesiog pratūnojo visą sumautą dieną paliktas orkaitėje ir dabar šitai kvėpia. Sakyčiau, pyragą iškepti buvo sunkiau.

— Ar pamiršai, kiek lupenų atsidūrė komposto konteineryje?

— Dalis jų buvo obuolių. Tik pažiūrėk, — pridūrė ji, kai ant lėkštės paguldžiusi kepsnį Sonja ėmė aplink jį dėlioti daržoves. — Man regis, tu jau tikra vieno puodo troškinio ekspertė.

— Įsitinkime. — Atriekusi gabalėlį, Sonja jį padalino į tris dalis. Vieną padavė Klėjai, kitą numetė Jodai, o trečio paragavo pati. — Ko gero, tu teisi. Aš oficialiai vieno puodo troškinio ekspertė.

— Po tokio gardumyno pyragui pilve neužteks vietos.

— Jie juk vyrai. — Sonja įstatė lėkštę į šiltą orkaitę, kad patiekalas neatvėstų. — Pyragui vietos tikrai užteks.

Vieną klubą pakreipusi į šoną, Klėja smalsiai stebėjo, kaip Sonja ruošia padažą.

— Aš rimtai sužavėta. Duokš, truputėlį pamaišysiu. Pailsėk, išgerk vyno.

Draugės apsikeitė vietomis.

Džiaugsmingai amtelėjęs, Joda nuskuodė prie laukųjų durų. Nuaidėjo skambutis, ir Dobilė kaipmat paleido grupės „Black Eyed Peas“ dainą apie tai, kad šis vakaras bus ištis puikus*.

— Pritariu. — Pasilenkusi Sonja sumažino temperatūrą orkaitėje. — Įleiskime juos ir pradėkime.

* *Black Eyed Peas* „I Gotta Feeling“.